

สารบัญ

บทนำ	7
บทที่ 1 พบเจอกับการถูกปฏิเสธ	11
บทที่ 2 ต่อสู้กับการถูกปฏิเสธ	27
บทที่ 3 ล้มรสชื่อเสียง	47
บทที่ 4 การต่อสู้กับวิวัฒนาการ	65
บทที่ 5 มองการถูกปฏิเสธในแง่มุมมองใหม่	87
บทที่ 6 ยอมรับคำปฏิเสธ	103

บทที่ 7 อยู่ในจุดที่จะได้รับการตอบตกลง 119

บทที่ 8 เรียนรู้ที่จะปฏิเสธ 139

บทที่ 9 เสาะหาด้านดี 155

บทที่ 10 เสาะหาความหมาย 177

บทที่ 11 เสาะหาอิสรภาพ 197

บทที่ 12 เสาะหาอำนาจ 211

บทที่ 13 ใช้ชีวิตกับการกิจใหม่ 227

ภาคผนวก : เครื่องมือที่ใช้รับมือกับการถูกปฏิเสธ 231

ประวัติผู้เขียน 237

บทนำ

ในช่วงบ่ายที่อากาศร้อนเป็นพิเศษของวันที่ 18 พฤศจิกายน 2012 ในเมืองออสติน รัฐเท็กซัส แต่ความร้อนไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ผมเหงื่อแตกพลั๊ก ผมกำลังขับรถยนต์โตโยต้า ราวฟ 4 ที่มีฝุ่นจับเขรอะอย่างช้า ๆ ไปตามย่านที่อยู่อาศัยของชนชั้นกลางในแถบชานเมืองฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือ พลังครุ่นคิดว่าจะเคาะประตูบ้านหลังไหนดี ผมขับรถผ่านบ้านน่ารัก ๆ หลังโดยที่ใจก็อยากจะทำเสียงดังหลัง แต่ถ้าพิจารณาจากสิ่งที่ผมกำลังจะทำ บ้านทุกหลังย่อมดูน่าหวาดกลัวเหมือนกันหมด

“เอาละ เลิกปอดแหกได้แล้ว” ผมพิมพ์กำกับตัวเองขณะจอดรถตรงหน้าบ้านชั้นเดียวที่ทำจากอิฐแดงและมีแปลงดอกไม้ที่สวยงาม สิ่งที่โผล่ออกมาจากแปลงดอกไม้คือไม้กางเขนขนาดเล็กที่ได้รับการตกแต่งอย่างงดงาม ผมหวังว่าไม้กางเขนจะเป็นสัญญาณบ่งบอกว่า ครอบครัวที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้รักสงบและไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ ไม่ใช่สมาชิกกลุ่มคูลล์คัทซ์แคลนที่เหยียดสีผิว หรืออย่างน้อยผมก็หวังว่าพวกเขาจะไม่ใช้ความรุนแรงในช่วงบ่ายวันอาทิตย์

ขณะก้าวลงจากรถ ผมก็สงสัยว่าจะมีคนมองผ่านผ้าม่านในบ้านของตัวเองมายังภาพที่ดูแปลกประหลาดตรงนี้หรือเปล่า กล่าวคือ ภาพของชายฉกรรจ์ที่สวมสนับแข้งและรองเท้าฟุตบอล มือข้างหนึ่งถือลูกฟุตบอล ส่วนมืออีกข้างถือไอโฟนถ่ายคลิปวิดีโอของตัวเองอยู่ “เอ่อ... นี่ออกจะเสี่ยงนิดหน่อย” ผมพูดใส่โทรศัพท์มือถือ “ผมกำลังจะขอให้ใครสักคนยอมให้ผมเข้าไปเล่นฟุตบอลในสวนหลังบ้าน มาดูกันดีกว่าว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง”

ระหว่างเดินตรงไปที่ประตู ผมรู้สึกว่าการหัวใจตัวเองเต้นแรงมาก รองเท้าฟุตบอลของผมเหยียบไปบนกองใบไม้แห้ง อีกาส่งเสียงร้องอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ ๆ ทั้งหมดนี้ดูราวกับเป็นลางร้ายเหมือนในช่วงต้นของภาพยนตร์สยองขวัญ ทางเดินที่ทอดไปยังประตูบ้านดูเหมือนจะยาวที่สุดในโลก

ทันทีที่เดินมาถึงประตูผมก็เคาะเบา ๆ เพราะกลัวว่าถ้าเคาะแรงไปจะแสดงออกถึงเจตนาแบบผิด ๆ แต่กลับไม่มีเสียงตอบรับ ผมจึงเคาะใหม่อีกครั้งโดยเคาะแรงขึ้นกว่าเดิมอีกนิด ก็ยังคงไม่มีเสียงตอบรับอยู่เหมือนเดิม ตอนนั้นเองที่ผมเพิ่งเหลือบไปเห็นออดจึงเอื้อมมือไปกด สักพักประตูก็เปิดออก

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าผมเป็นชายร่างใหญ่วัยประมาณ 40 ปี เขาสวมเสื้อยืดสีเทาหลายธงรัฐเทกซัสขนาดใหญ่ ผมได้ยินเสียงดังลุดออกมาจากโทรทัศน์ในห้องรับแขก โดยเป็นเสียงบรรยายการแข่งขันอเมริกันฟุตบอลและเสียงเชียร์ของผู้ชมในสนาม ในภายหลังผมก็ได้รู้ว่าเขาชื่อ สก็อตต์ เขาเหมือนชาวเทกซัสจำนวนมากตรงที่เป็นแฟนตัวยงของทีม ดัลลัส คาวบอยส์ และผมก็ดันมาเคาะประตูตอนที่เกมการแข่งขันระหว่าง ดัลลัส คาวบอยส์ กับคลีฟแลนด์ บราวน์ส กำลังเข้าสู่ช่วงต่อเวลา

“ว่าไงพวก” ผมพยายามพูดลากเสียงแบบชาวเทกซัสพร้อมกับรวบรวมความกล้า “คุณพอจะช่วยถ่ายรูปตอนที่ผมกำลังเล่นฟุตบอลในสนามหลังบ้านคุณได้ไหม”

ชายคนนั้นหรีตาลงก่อนจะก้มมองรองเท้าฟุตบอลของผม แล้วถามย้ำแบบลากเสียงว่า “เล่นฟุตบอลในสนามหลังบ้านของผมนั้นหรือ”

“เอ่อ...คือ...มันเป็นภารกิจอย่างหนึ่งนะครับ” ผมตอบ

หลังจากเวลาผ่านไป 1 นาที (แต่จริง ๆ อาจแค่ไม่กี่วินาทีก็ได้) แฟนตัวยองของทีมดัลลัส คาวบอยส์ คนนั้นก็จ้องตามผมและให้คำตอบ...

SAMPLE

SAMPLE

บทที่ 1

พบเจอกับ การถูกปฏิเสธ

คุณอาจสงสัยว่าทำไมผมถึงไปยืนอยู่หน้าประตูบ้านของผู้ชายคนนั้น อะไรคือ “ภารกิจ” ที่ผมพูดถึง แล้วผมกำลังฝึกฝนกลยุทธ์ใหม่ทางการขาย ได้รับคำทำ หรือมันเป็นการทดลองอย่างหนึ่งกันแน่ อันที่จริงนี่เป็นการผสมผสานกันอย่างละเอียดละหน่ยครับ มันเป็นส่วนหนึ่งในการผจญภัย 100 วันเพื่อเอาชนะความกลัวการถูกปฏิเสธของผม ซึ่งจะมอบมุมมองใหม่ ๆ ทั้งในแง่ของธุรกิจและความเป็นมนุษย์ แถมยังมอบเครื่องมือต่าง ๆ ที่ทำให้ผมเก่งขึ้นในแทบทุกด้านด้วย การทำทนายตัวเองด้วยการออกไปแสวงหาการถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้มุมมองที่ผมมีต่อมัน (และแม้กระทั่งโลกรอบตัว) แตกต่างไปจากเดิมอย่างมาก เรียกได้ว่ามันเปลี่ยนแปลงชีวิตของผมไปเลย และผมก็หวังว่าการได้อ่านเรื่องราวของการผจญภัยนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณด้วยเช่นกัน

แต่ก่อนที่ผมจะเล่าว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น ผมน่าจะย้อนเวลากลับไปอีกนิด...กลับไปยังจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดนี้

ย้อนกลับไปเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2012 ผู้คนหลายพันคนต่างออกมารวมตัวกันที่สวนสาธารณะในละแวกบ้านของเราทันทีที่ดวงอาทิตย์ตกเพื่อรอดูพลุในวันชาติของสหรัฐอเมริกา เทอร์รี่ภรรยาของผมนั่งอยู่บนผ้ารองนั่งข้าง ๆ ผมและเอามือลูบท้องอยู่ เธออุ้มท้องลูกคนแรกของเราได้ 8 เดือนแล้ว รอบตัวเราเต็มไปด้วยเด็ก ๆ ที่กำลังเล่นจานร่อนและกินไอศกรีม หลายครอบครัวหุบข้าวของออกจากตะกร้าปิกนิก มีเสียงขูดเบียร์กระทบกัน และบรรยากาศก็เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ทุกคนดูมีความสุขมากและสนุกสนานไปกับฤดูร้อนนี้

ทุกคนยกเว้นผม

ผมกำลังใช้ชีวิตตามความฝันแบบอเมริกันชนในหลากหลายแง่มุม ช่วงนั้นผมเพิ่งย่างเข้าสู่วัย 30 ผมทำงานที่มั่นคงและมีรายได้หลักที่บริษัทในกลุ่มฟอร์จูน 500 ผมและเทอร์รี่เป็นเจ้าของบ้านขนาด 340 ตารางเมตรที่มองออกไปเห็นวิวแอ่งน้ำ เราเลี้ยงสุนัขพันธุ์โกลเด้น รีทรีฟเวอร์ ตัวหนึ่งชื่อจัมโบ้ (ทุกบ้านในย่านชานเมืองต้องมีสุนัขสายพันธุ์นี้) และในอีกไม่กี่สัปดาห์ลูกชายคนแรกของเราก็จะลืมตาดูโลกแล้ว ที่สำคัญที่สุดก็คือความสัมพันธ์ระหว่างผมและภรรยายังคงแน่นแฟ้น ไม่มีวันไหนเลยที่ผมจะไม่คิดว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนที่ได้รับความรักจากผู้หญิงอันแสนน่าทึ่งคนนี้ พุดง่าย ๆ ก็คือ ผมควรจะรู้สึกมีความสุขสุด ๆ กับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างยิ่ง ทว่าความทุกข์ทรมานของผมไม่ได้เกิดจากชีวิตส่วนตัว แต่เป็นอาชีพการงาน

ผมเติบโตมาในกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน ช่วงนั้นเด็กที่อยู่ในวัยเรียนทุกคนจะถูกสอนให้กลายเป็นผู้ใช้แรงงานตัวอย่าง และเป็นรากฐานให้กับความเจริญของประเทศชาติ แต่การเป็นผู้ใช้แรงงานตัวอย่าง (ไม่ว่าจะในประเทศจีนหรือประเทศใดก็ตาม) ไม่ใช่ความฝันของผม ในทางกลับกันผมไม่ฝันอยากเป็นผู้ประกอบการตั้งแต่เด็ก ๆ ในขณะที่เด็กคนอื่นเล่นกีฬาหรือวิดีโอเกม ผมกลับอุทิศเวลาให้กับการอ่านชีวประวัติของโทมัส เอดิสัน และผู้ก่อตั้งบริษัทพานาโซนิคอย่างโคโนสุเกะ มัตสึชิตะ เพื่อมองหาคำใบ้

เกี่ยวกับวิธีกลายเป็นนักสร้างนวัตกรรมผู้ยิ่งใหญ่ ตอนที่ผมอายุ 14 ปี บิลล์ เกตส์ มาเยือนกรุงปักกิ่ง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเดินทางมายังบ้านเกิดของผม จากนั้นผมก็หมกมุ่นอยู่กับเรื่องราวการก่อตั้งบริษัทไมโครซอฟท์ ผมฉีกภาพเกี่ยวกับกีฬาที่แปะอยู่บนกำแพงห้องนอนออกหมดและตั้งเป้าหมายในชีวิตอย่างฝันเฟื่องว่าจะเป็นผู้ประกอบการให้ได้ ผมสาบานว่าจะเป็นบิลล์ เกตส์ คนต่อไปและคิดค้นเทคโนโลยีอันน่าทึ่งที่จะครองโลกนี้ ผมติดต่อให้พ่อแม่ซื้อคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุด จากนั้นก็เรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนโปรแกรมด้วยตัวเอง ผมถึงขั้นเขียนจดหมายถึงที่บ้าน (ปัจจุบันผมยังเก็บมันเอาไว้อยู่เลย) โดยให้คำมั่นสัญญาว่าบริษัทของผมจะประสบความสำเร็จอย่างถล่มทลาย และสามารถซื้อบริษัทไมโครซอฟท์ได้ตอนผมอายุ 25 ปี ผมหลงใหลในภาพลักษณ์ของสหรัฐอเมริกาที่ภาพยนตร์ฮอลลีวูดบรรยายเอาไว้อย่างสวยงาม และข้อเท็จจริงที่ว่าบิลล์ เกตส์ อาศัยอยู่ในประเทศนั้น ทำให้ผมเชื่อมั่นว่าสักวันหนึ่งผมจะย้ายไปสหรัฐอเมริกาเพื่อทำตามความฝันของตัวเองให้สำเร็จ

ตอนอายุ 16 ปีผมได้รับโอกาสให้ไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่สหรัฐอเมริกา และหลังจากเรียนจบมัธยมปลายก็จะได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยที่นั่น ผมรีบคว้าโอกาสนี้ทันที แต่การย้ายถิ่นฐานไม่ใช่เรื่องง่าย (นี่ผมใช้คำพูดที่ฟังดูเบาที่สุดแล้วนะครับ) อุปสรรคทั้งทางภาษาและวัฒนธรรมเป็นเรื่องยากที่จะเอาชนะ แต่มันยังรู้สึกเสียใจที่ต้องจากครอบครัวอันเป็นที่รักอีกด้วย ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ ผมก้าวเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก ในช่วงปีแรกผมอาศัยอยู่ในย่านชนบทของรัฐลุยเซียนา และโครงการแลกเปลี่ยนก็ไม่ได้ตรวจสอบภูมิหลังของครอบครัวที่ผมไปอาศัยอยู่ด้วยให้ดี ผลที่ตามมาก็คือ “การอยู่ไกลบ้าน” ครั้งแรกกลับลงเอยด้วยการที่ผมมาอาศัยอยู่ในบ้านอันน่าขนลุกของครอบครัวอาชญากร ผมเพิ่งมารู้ทีหลังว่าลูกชายคนโตของครอบครัวนี้ถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานฆาตกรรมเมื่อหนึ่งปีก่อนที่ผมจะมาอาศัยอยู่ที่นี้ และผมต้องนอน

บนเตียงเขา ที่แย่ไปกว่านั้นก็คือ หลังจากอยู่ในบ้านหลังนี้แค่สองวัน สามี ภรรยาที่เป็นเจ้าของบ้านก็ขโมยเงินของผมไปหมดเกลี้ยง

การนอนบนเตียงของฆาตกรและการสูญเสียเงินทั้งหมดไม่ใช่การทำควมรู้จักกับประเทศสหรัฐอเมริกาในแบบที่ผมคาดหวังเอาไว้เลย ผมต้องบอกลาครอบครัวในประเทศจีนที่คอยสนับสนุนและปกป้องผมราวกับไข่ในหิน เพื่อมาอาศัยอยู่กับครอบครัวที่ทำลายความเชื่อใจของผมในทันที เรื่องที่เกิดขึ้นทำให้ผมกลัวและไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป ทำายที่สุดผมก็รายงานเรื่องการขโมยเงินให้กับเจ้าหน้าที่ประจำโรงเรียนมัธยมปลายของผม ซึ่งนำเรื่องนี้ไปแจ้งกับตำรวจอีกที ผลลัพธ์ก็คือ สามีภรรยาที่เป็นเจ้าของบ้านถูกจับ ส่วนเจ้าหน้าที่ประจำโครงการแลกเปลี่ยนก็รู้สึกอับอายมากและย้ายผมไปยังบ้านหลังใหม่ โชคดีที่เป็นบ้านของครอบครัวที่พิเศษมาก ผมไม่เพียงได้พบเจอกับความรักและความเชื่อใจอีกครั้ง แต่ยังได้พบเจอกับความศรัทธาด้วย ผมได้เรียนรู้ว่าโลกนี้มีทั้งคนดีและคนเลว และแน่นอนว่าคนสองประเภทดังกล่าวย่อมปฏิบัติต่อผมต่างกัน

ถึงแม้จะพบเจอกับจุดเริ่มต้นที่อกล้นขวัญแหวน ความฝันที่จะเป็นผู้ประกอบการในสหรัฐอเมริกาของผมก็ยังคงแรงกล้าเหมือนเดิม อันที่จริงผมไม่เชื่อว่าตัวเองจะล้มเหลว การเป็นผู้ประกอบการเปรียบได้กับพรหมลิขิตหรือโชคชะตาของผมแทนที่จะเป็นเพียงตัวเลือกหนึ่ง เป้าหมายนี้ฝังลึกอยู่ในใจและไม่สามารถลั่นคลอนได้ไม่ว่าผมจะพยายามแค่ไหนก็ตาม

หลังจากผมใช้เวลาหนึ่งปีในโรงเรียนมัธยมปลายและอีกหกเดือนในสถาบันสอนภาษา ภาษาอังกฤษของผมก็ดีขึ้นมาก เมื่อถึงเดือนมกราคม ปี 1999 ผมก็พร้อมที่จะเรียนต่อมหาวิทยาลัยแล้ว ผมยังจำวันแรกที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยยูทาห์ได้ ตอนนั้นผมเพิ่งอายุ 17 ปี คืบก่อนหน้านั้นเกิดพายุหิมะ ทั้มหาวิทยาลัยจึงถูกหิมะปกคลุมจนชาวโพลน ผมยังได้ยินเสียงฝีเท้าตัวเองดังสวบซาบขณะเดินฝ่าหิมะไปเข้าเรียนในเช้าวันนั้น เป็นการฝ่ากรอยเท้าแรกของวันเอาไว้ที่นั่น จักรวาลเป็นเหมือนทุ่งหิมะตกใหม่ ๆ ตรงหน้าผม ซึ่งรอให้ผมกรุยทางเดินของตัวเองและกลายเป็นผู้ประกอบการ

พลัดถิ่นผู้ยิ่งใหญ่รายต่อไปในสหรัฐอเมริกา ผมมีทั้งความนุ่มแน่น ความหวัง และความกระตือรือร้น ทุกอย่างจึงดูเป็นไปได้สำหรับผม

ครั้งแรกที่ผมมีโอกาสทำตามความฝันในการเป็นผู้ประกอบการ อย่างแท้จริงเกิดขึ้นตอนผมเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ผมใช้เวลาครุ่นคิดเกี่ยวกับอุปสรรคใหม่สุดเจ๋งที่ผมสามารถประดิษฐ์ขึ้นมาได้อยู่ยาวนานหลายปีทีเดียว วันหนึ่งขณะที่ผมกำลังดูอัลบั้มรูปเก่า ๆ ผมก็เจอรูปตัวเองสมัยเด็ก ตอนที่กำลังเล่นโรลเลอร์สเก็ต ความทรงจำอันแสนสุขในวัยเด็กที่ได้เล่นโรลเลอร์สเก็ตกับเพื่อน ๆ หวนกลับมา จู่ ๆ ผมก็เริ่มคิดว่าจะเจ๋งแค่ไหน หากนำรองเท้าเทนนิสมารวมกับโรลเลอร์เบลต เด็กและผู้ใหญ่จะสวมมันแล้วเดินหรือเล่นกับเพื่อนฝูงก็ได้ โลกจะกลายเป็นลานสเก็ตขนาดมหึมา และความสุขก็จะแพร่กระจายออกไปเป็นวงกว้าง!

ผมคิดว่าสมุดร่างภาพออกมาด้วยความตื่นเต้นสุดขีด และเริ่มลงมือวาดภาพจากแนวคิดต่าง ๆ ว่าจะนำล้อไปติดกับรองเท้าอย่างไรให้มันใช้งานได้ ผมชอบแนวคิดนี้มากถึงขั้นวาดพิมพ์เขียวออกมาเพื่อใช้สำหรับยื่นขอจดสิทธิบัตรในอนาคต ผมใช้เวลากับมันตลอดสุดสัปดาห์ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยผมก็รู้สึกราวกับตัวเองเพิ่งวาดภาพโมนาลิซ่าเสร็จ

แน่นอนว่านั่นไม่ใช่สุดยอดแนวคิดที่เปลี่ยนแปลงชีวิตผู้คนที่ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา แต่มันเป็นแนวคิดของผม และผมก็คิดว่ามันยอดเยี่ยมมาก บางทีมันอาจเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ทำให้ผมแจ้งเกิดในวงการผู้ประกอบการก็ได้

อาคนหนึ่งที่ผมเคารพนับถือเป็นอย่างมากอาศัยอยู่ที่เมืองซานดิเอโก ในขณะที่พ่อแม่ของผมเป็นคนสบาย ๆ แต่อาคนนี้ก็กลับเข้มงวดและมีมาตรฐานสูงมาก นั่นยิ่งทำให้ผมอยากได้รับการยอมรับจากเขามากขึ้น บอกตามตรงเลยนะครับ ตอนเด็ก ๆ ผมกลัวเขามาก แต่ผมก็รู้ว่าเขาเป็นห่วงผมและอยากให้ผมประสบความสำเร็จ หลังจากที่ผมย้ายมาอยู่สหรัฐอเมริกา ผมและเขาก็เริ่มสนิทกันมากขึ้น ผมมองเขาเป็นเหมือนพ่ออีกคนจนถึงขั้นตั้งชื่อลูกชายตามชื่อเขา ผมจะมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น หากเขาชื่นชอบแนวคิดของผมและสิ่งที่ผมเลือก ดังนั้น ผมจึงส่งสำเนา

ภาพที่ผมวาดไปให้เขาดู และรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เห็นปฏิกริยาที่เขา มีต่อแนวคิด “รองเท้าติดล้อ” ผมหวังว่าจะได้รับกำลังใจจากเขา

ลองนึกดูนะครับว่าผมจะผิดหวังแค่ไหนตอนได้รับคำตำหนิอย่างรุนแรงแทนที่จะเป็นการสนับสนุน เขาคิดว่าแนวคิดของผมเง่าที่สุด ๆ แกรมยังตำหนิที่ผมมัวแต่ให้ความสำคัญกับเรื่องที่อยู่ไกลเกินเอื้อมแทนที่จะตั้งใจเรียนและพัฒนาภาษาอังกฤษของตัวเอง

ผมรู้สึกสิ้นหวังเสียจนโยนสมุดร่างภาพลงในลิ้นชักและไม่เคยนำแนวคิดดังกล่าวมาต่อยอดอีกเลย ถ้าอาของผมปฏิเสธแนวคิดนี้ ผมมั่นใจว่าคนทั้งโลกยอมเกลียดมันอย่างแน่นอน และผมก็ไม่อยากถูกคนแปลกหน้าปฏิเสธต่อหน้าสาธารณชน ผมจึงหันไปจดจ่ออยู่กับการเรียนให้ได้เกรดดี ๆ และพัฒนาภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องแทน ผมใช้เวลาหลายชั่วโมงต่อวันไปกับการเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ใหม่ ๆ โดยใช้บัตรคำศัพท์หลายพันใบ การทำคะแนนสอบได้อย่างยอดเยี่ยมถือเป็นวิธีที่จะทำให้ผมได้รับการยอมรับจากครอบครัว (โดยเฉพาะอา) อย่างแน่นอน และผมไม่ได้แค่อยากให้พวกเขายอมรับนะครับ ผมกระหายมันสุด ๆ เลยละ ผมบอกตัวเองว่าการได้เกรด A รวดทุกวิชาและการรู้คำศัพท์จำนวนมากจะทำให้ผมกลายเป็นผู้ประกอบการที่ดีในสักวันหนึ่งเช่นกัน

ผลการเรียนที่ดีทำให้ผมได้รับผลตอบแทนจริง ๆ ผมได้ทุนจากมหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง และย้ายไปเรียนที่นั่นจนจบ แต่ผมรู้สึกเหมือนตัวเองได้พลาดอะไรบางอย่างที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมาก

หลังจากนั้นสองปี ชายคนหนึ่งชื่อโรเจอร์ อดัมส์ ได้จดสิทธิบัตรรองเท้าแบบเดียวกับที่ผมเคยคิดขึ้นมา (รองเท้าติดล้อ) และก่อตั้งบริษัทชื่อฮิลลีส หลังจากเข้าตลาดหลักทรัพย์ในปี 2007 ฮิลลีสก็มีมูลค่าสูงเกือบ 1,000 ล้านดอลลาร์ ในขณะที่พิมพ์เขียวของผมถูกทิ้งให้ฝุ่นจับอยู่ในลิ้นชัก นำคร่ำที่ในนั้นไม่ได้มีแค่พิมพ์เขียวของแนวคิดเดียว ตลอดระยะเวลาหลายปีหลังจากนั้นผมผุดแนวคิดใหม่ ๆ นับสิบอย่าง ซึ่งผมคิดว่ามันล้วนมีศักยภาพที่จะกลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่ประสบความสำเร็จ

แต่แทนที่ผมจะนำแนวคิดเหล่านั้นมาต่อยอด ผมกลับโยนมันไปรวมกับแนวคิดอื่นก่อนจะปิดลิ้นชักเบา ๆ

แน่นอนว่าไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าร่องเท้าติดล้อของผมจะประสบความสำเร็จแบบเดียวกับของอดัมส์ หรือแนวคิดอื่นของผมจะกลายเป็นรากฐานของบริษัทที่ประสบความสำเร็จ แต่ผมไม่เคยให้โอกาสแนวคิดเหล่านั้น (หรือแม้กระทั่งตัวเอง) ได้ลองหาคำตอบ ผมปฏิเสธแนวคิดของตัวเองก่อนที่จะมันจะถูกลูกโลกนี้ปฏิเสธเสียอีก การยอมแพ้ตั้งแต่มองเห็นสัญญาณแรกที่บ่งบอกถึงการถูกปฏิเสธถือเป็นการกระทำที่ปลอดภัยกว่าการเผยแพร่แนวคิดให้คนอื่นวิพากษ์วิจารณ์ เรียกได้ว่าการปฏิเสธแนวคิดของตัวเองด้วยตัวเองเป็นเรื่องง่ายกว่ามาก

แต่ทุกครั้งที่ผมเห็นเด็ก ๆ สวมร่องเท้าของฮิลลีสส์ตามห้างสรรพสินค้าทางเท้า และสนามเด็กเล่น หรือทุกครั้งที่ผมอ่านบทความเกี่ยวกับการที่อดัมส์เปลี่ยนแปลงความหลงใหลในวัยเด็กให้กลายเป็นวัฒนธรรมป๊อปที่ได้รับความนิยม ผมมักนึกถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นกับแนวคิดของผม ความเจ็บปวดและความเสียใจที่เกิดขึ้นช่างมากเกินไปกว่าที่ผมจะทนรับไหว

ผมคิดว่าตัวเองจะได้สัมผัสถึงอิสระในการกลายเป็นผู้ประกอบการหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยพร้อมกับปริญญาสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ในมือ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับตรงกันข้าม แรงกดดันจากครอบครัวและสังคมไม่ได้หายไป มันยิ่งรุนแรงขึ้นกว่าเดิมเสียอีก เมื่อก่อนผมต้องพยายามเสาะหาการยอมรับจากผู้อื่นด้วยการเรียนให้ได้เกรดดี ๆ แต่ตอนนี้ผมต้องชนะใจพวกเขาด้วยการมีอาชีพการงานที่มั่นคง ผมไม่ได้ก่อตั้งบริษัทตอนเรียนมหาวิทยาลัย และยังคงไม่ได้ทำแบบนั้นหลังเรียนจบ ผมลองทำงานต่าง ๆ มากมายจนกระทั่งผมตระหนักว่าการเป็นโปรแกรมเมอร์ไม่ใช่สิ่งที่ผมชอบ ด้วยความกลัวว่าจะเลือกเส้นทางผิด ผมจึงเปลี่ยนสายอาชีพในแบบที่ทำให้ตัวเองรู้สึกปลอดภัย กล่าวคือ ผมย้อนกลับไปหาความอุ่นใจที่เคยได้รับจากมหาวิทยาลัย คราวนี้ผมเรียนต่อสาขาบริหารธุรกิจหรือเอ็มบีเอที่มหาวิทยาลัยดุ๊ก หลังจากนั้นก็ทำงานด้าน

การตลาดให้กับบริษัทในกลุ่มฟอร์จูน 500 ผมคิดว่าค่าสรรเสริญและการยอมรับที่ผมจะได้รับจากปริญญาอันทรงเกียรติ รวมถึงรายได้หลักจะทำให้ความเป็นผู้ประกอบการในตัวรู้สึกพึงพอใจ แต่กลายเป็นว่าผมคิดผิดถนัด

ในวันแรกของการทำงานใหม่ เจ้านายขอให้ผมเขียนตอบคำถามสั้น ๆ เพื่อแนะนำตัว คำถามข้อหนึ่งคือ “คุณจะทำอะไรถ้าไม่ได้ทำงานนี้” ผมเขียนลงไปโดยไม่ลังเลเลยว่า “เป็นผู้ประกอบการ” จากนั้นก็มีคนถามผมว่า “แล้วทำไมคุณถึงไม่เป็นผู้ประกอบการล่ะ” แต่ผมไม่รู้ว่าจะตอบคำถามนี้อย่างไร

น่าทึ่งที่เวลาช่างผ่านไปเร็วเหลือเกิน และช่องว่างระหว่างวิสัยทัศน์ที่มีต่อตัวเองกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตก็เริ่มกว้างขึ้น หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ความฝันของผมเลือนหายไปหมดแล้ว วิทยาลัยที่เดินฝ่าหิมะคนนั้นไม่ได้เป็นบิลล์ เกตส์ คนต่อไป แต่กลายเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาดซึ่งนั่งเจียบ ๆ อยู่บนชั้นบันไดอันเล็กแสนสบายของลำดับชั้นบันไดในองค์กรแล้วรับค่าตอบแทนสูง ๆ อย่างน่าเศร้า นาน ๆ ครั้งความอิจฉาของเพื่อนฝูงหรือความภาคภูมิใจของครอบครัวก็ทำให้ผมมั่นใจแบบผิด ๆ ไปชั่วขณะหนึ่งว่าชีวิตของตัวเองกำลังไปได้สวย แต่สำหรับผมแล้ว นาฬิกาชีวิตที่ไม่เคยหยุดเดินเปรียบได้กับดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงแผดเผาทุ่งหิมะแห่งความฝันและความทะเยอทะยานของผม ผมจำได้ว่ามีอยู่วันหนึ่งหลังกลับจากที่ทำงาน ผมซังตัวเองในตู้เสื้อผ้าแล้วร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่หลายชั่วโมงซึ่งผมไม่เคยร้องไห้นานขนาดนี้มาก่อน

ตอนนี้ผมนั่งอยู่บนฝักรองนั่งในวันชาติของสหรัฐอเมริกา ผมอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว่าคุณค่าความฝันในการเป็นผู้ประกอบการของตัวเองได้จบบลงก่อนที่มันจะเริ่มต้นเสียอีก ถ้าผมไม่พยายามสร้างบริษัทของตัวเองตอนเป็นนักศึกษาอายุ 18 ปี ตอนเป็นหนุ่มโสดอายุ 22 ปี หรือตอนเป็นนักศึกษาเอ็มเป้ตอนอายุ 28 ปีแล้วละก็ ผมในตอนนี้อายุ 30 ปีและเป็นผู้จัดการระดับกลาง แถมยังกำลังจะกลายเป็นพ่อคนในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

จะทำแบบนั้นได้อย่างไร การเป็นพ่อมาพร้อมกับความรับผิดชอบใหม่ ๆ ซึ่งผมคิดว่านั่นทำให้ผมจำเป็นต้องพับความฝันของตัวเองเก็บไว้เป็นการถาวร

เสียงพลุดังก็ก้องขณะที่มันพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า และความมืดก็ถูกปกคลุมไปด้วยแสงสว่างระยิบระยับหลากสีล้วน ผมนั่งอยู่ตรงนี้กลางครุ่นคิดเกี่ยวกับอนาคตของตัวเอง รวบรวมว่าผมสามารถมองเห็นไปบนท้องฟ้าและเห็นภาพว่าชีวิตที่เหลืออยู่จะเป็นอย่างไรต่อไป เมื่อพูดถึงอาชีพการงาน ผมยังคงขายสินค้าได้มากขึ้น ผึกอบรวมพนักงานจำนวนมากขึ้น และริเริ่มกระบวนการต่าง ๆ มากขึ้น เมื่อพูดถึงครอบครัว ผมและภรรยาจะมีลูกอีกคนหรือสองคน ส่งพวกเขาเข้าโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ภาพที่ผมเห็นจบลงที่งานศพของตัวเอง ใครสักคนกำลังกล่าวยกย่องความซื่อสัตย์และความน่าเชื่อถือของผมได้อย่างซาบซึ้ง แต่มันก็เป็นเพียงคำยกย่องธรรมดา ๆ สำหรับชายหนุ่มที่แสนดีคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับผู้ประกอบการที่เปลี่ยนโลกอย่างที่ผมใฝ่ฝันเอาไว้

เทอร์ซีซ่าเลื่องลมองผม เธอรู้มาหลายสัปดาห์แล้วว่าผมกำลังเศร้าโศก และเธอก็รู้ด้วยว่าเป็นเพราะอะไร เธอบอกผมว่า “คุณจะซื้อรถยนต์อีกคัน ซื้อบ้านอีกหลัง เลื่อนตำแหน่ง หรือหางานใหม่ก็ได้ แต่คุณจะใช้ชีวิตอยู่กับความเสียใจในภายหลังไม่ได้” แล้วภรรยาของผม (ที่กำลังใกล้คลอด) ก็ทำบางอย่างที่น่าทึ่ง เธอทำทนายผมด้วยการบอกให้ผมลาออกจากการและใช้เวลา 6 เดือนไปกับการก่อตั้งบริษัทโดยเริ่มต้นจากศูนย์ แล้วพยายามอย่างหนักที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อให้มันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ถ้าครบ 6 เดือนแล้วบริษัทของผมยังไม่ได้ได้รับความสนใจและไม่มียกลงทุน ก็ค่อยกระโจนกลับไปยังขั้นบันไดในองค์กรอีกครั้ง

ผมรู้สึกถึงอะดรีนาลินที่สูบฉีดเมื่อคิดว่าตัวเองมีอิสระอย่างแท้จริงที่จะไล่ตามความฝัน แต่ความกลัวก็เข้ามาแทนที่ทันที ถ้าผมล้มเหลวก็ไม่มีอะไรรับประกันว่าผมจะหางานที่ดีพอ ๆ กับงานปัจจุบันได้ และผมก็จะกลายเป็นคนโง่ในสายตาของเพื่อนฝูง ไหนจะพ่อแม่ของเทอร์ซีอีกล่ะ

เทรที่เกิดขึ้นในประเทศจีนเช่นเดียวกับผม และพ่อแม่ของเธอก็หัวโบราณมากในเรื่องของงานและความสำเร็จ พ่อตาของผมก็เหมือนกับพ่อตาส่วนใหญ่ ซึ่งมีภรรยาที่รักเขาในตัวผู้ชายที่คว่ำหัวใจลูกสาวของเขาไป แต่จากที่เทรที่เคยเล่าให้ผมฟัง ผมก็รู้ว่าเขาชอบวิธีหาเลี้ยงครอบครัวของผม แล้วการที่ผมลาออกจากงานจะทำให้เขาไม่พอใจหรือเปล่า ภรรยาของผมบอกว่า “ฉันจะจัดการเรื่องพ่อแม่และสิ่งที่คุณทำนักรู้สึกกังวลเอง คุณแค่ทำให้แน่ใจว่าคุณจะทุ่มสุดตัว และจะไม่เสียใจในภายหลังเป็นอันขาด” มีหลายช่วงในชีวิตที่ผมตระหนักว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนที่ได้แต่งงานกับเธอ และนี่ก็เป็นหนึ่งในนั้น

ผมไฝฝืนถึงวันที่จะลาออกจากงานแล้วก่อตั้งบริษัทเองมานานมาก และตอนนี้เวลานั้นก็มาถึงแล้ว แต่ผมกลับไม่มั่นใจว่าจะเริ่มต้นอย่างไร ผมควรสวมวิญญาณเจอริรี แมกไกวร์ จากภาพยนตร์เรื่อง *Jerry Maguire* ด้วยการย้ายวากกลางบริษัทก่อนจะเดินออกไป หรือจะทำในสิ่งที่เร้าใจกว่านั้นอย่างการเลียนแบบพนักงานต้อนรับของสายการบินเจ็ตบลู ซึ่งลาออกจากงานด้วยการเปิดประตูฉุกเฉินบนเครื่องบินแล้วโถกตัวออกไปทางสไลด์ฉุกเฉิน

แต่ผมไม่ได้ทำสักอย่าง เพราะวันที่ 5 กรกฎาคมซึ่งเป็นวันที่ผมยื่นใบลาออกล่วงหน้าสองสัปดาห์ ผมกลับรู้สึกกลัวสุดขีด งานของผมเปรียบได้กับตาข่ายนิรภัยสำหรับผมมานานแสนนาน ทันทีที่ลาออก ผมจะไม่สามารถย้อนกลับไปได้อีก ผมกำลังจะก้าวเข้าสู่โลกของความไม่รู้อันยิ่งใหญ่ นอกจากนี้ ผมยังกังวลกับปฏิกิริยาของเจ้านายอย่างบอกไม่ถูก เห็นได้ชัดว่าความกลัวการถูกปฏิบัติเสียดังกล่าวก็เสียจนผมกังวลจริง ๆ ว่าเจ้านายจะปฏิบัติอย่างไรเมื่อลาออกครั้งนี้ ผมไม่อยากทำให้เธออารมณ์เสีย แต่ผมรู้ว่าผมต้องทำ ผมจึงนึกภาพลึนซึกที่เต็มไปด้วยพิมพ์เขียวที่ถูกฝุ่นจับ จากนั้นก็รวบรวมความกล้าแล้วเคาะประตูห้องทำงานของเธอ

พอเข้าไปข้างใน ผมก็พูดสิ่งที่ต้องมาอย่างตะกุกตะกัก โดยเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับความฝันในการเป็นผู้ประกอบการ ผมบอกเธอว่า “ถ้าไม่ทำตอนนี้ ผมคงไม่มีวันได้ทำแน่” ผมแทบจะขอร้องให้เธอเข้าใจการกระทำของผมและอย่าอารมณ์เสีย คำพูดของผมช่างแตกต่างจากคำพูดของเจอร์รี แมกไกวร์ รวพ้ากับเหว

เห็นได้ชัดว่าเจ้านายผมตกใจมาก เธอจ้องหน้าผมอยู่นานจนผมรู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปหลายนาที ผมสงสัยว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ บางทีเธออาจคิดว่าผมเป็นบ้าอะไรที่ยอมทิ้งเงินเดือนก้อนโตและลาออกจากงานตอนที่ลูกของผมกำลังจะลืมตาดูโลก ผมไม่ยอมให้เธอมองผมในแง่ลบซึ่งมันดูเหมือนการถูกปฏิเสธอีกรูปแบบหนึ่ง แต่ผมไม่รู้อะไรดี ผมจึงนั่งอยู่แบบนั้นและขยับตัวไปมาอย่างอึดอัด

ในที่สุดเธอก็ตะโกนว่า “ให้ตายเถอะ! แล้วใครจะดูแลโครงการต่อจากคุณล่ะ เราเพิ่งออกนโยบายดจ้างพนักงานเพิ่มด้วย แล้วฉันจะทำยังไงล่ะที่นี่” ผมกลัวว่าเธอจะปฏิเสธ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังคิดเรื่องอื่นอยู่

หลังจากนั้นไม่นานผมก็เริ่มบอกเพื่อน ๆ ว่าผมลาออกจากงาน ผมรู้สึกแปลกใจนิดหน่อยกับคำพูดของตัวเองในแต่ละครั้งที่ไปวประกาศเรื่องนี้ ตอนผมบอกทุกคนที่มางานเลี้ยงเพื่อเฉลิมฉลองให้กับลูกที่ใกล้จะคลอดของผม บรรยากาศเปลี่ยนเป็นเงียบจนน่าอึดอัด ไม่ใช่เงียบจนได้ยินเสียงเข็มหล่นนะครับ แต่ผมคิดว่าได้ยินเสียงตะเกียบหล่นจริง ๆ

หลังจากยื่นใบลาออกได้สองสัปดาห์ผมก็เดินออกจากอาคารสำนักงานขนาดมหึมาเป็นครั้งสุดท้าย โดยบอกเงินเดือน ประกันสุขภาพ แผนออมเงินเพื่อการเกษียณ และห้องทำงานที่แอร์เย็นฉ่ำ เมื่อผมมองผ่านกระจกหลังขณะขับรถยนต์จากมา ความสะดักสะบายทุกอย่างรวมถึงข้ออ้างทั้งหมดว่าทำไมผมถึงไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างที่ฝันดูจะเล็กลงเรื่อย ๆ ผมรู้สึกตื่นเต้นและเป็นอิสระ แต่ก็รู้สึกกลัวด้วย เพราะเทรซมีนัดคลอดลูกชาย (เราตั้งชื่อเขาว่าไบรอัน) ในอีกสี่วันข้างหน้า

“ให้ตายเถอะ” ผมพูดกับตัวเอง “เรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วจริง ๆ ฉัน
ต้องไม่ทำพังเป็นอันขาด”

ปนโลกใบนี้ไม่มีคู่มือการสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่ แต่บริษัทตั้งใหม่ทุกแห่งย่อม
เริ่มต้นด้วยแนวคิดอะไรบางอย่าง ผมครุ่นคิดเกี่ยวกับแนวคิดหนึ่งมา
สักพัก มันเป็นเรื่องที่ผมเชื่อมั่น ซึ่งดีกว่าและซับซ้อนกว่าร่องเท้าติดล้อ
ผมใช้เวลาพักใหญ่ไปกับการหาคำตอบว่าทำไมและทำอย่างไรผู้คนจึง
รักษาสัญญา ผมมองว่าผู้คนมักให้คำมั่นสัญญาแบบไม่จริงจังกับ
เพื่อนฝูง ครอบครัว และเพื่อนร่วมงานทุกวัน จะเป็นอย่างไรถ้าผมคิดค้น
แอปพลิเคชันที่จะมอบคะแนนเมื่อผู้คนสามารถทำตามคำมั่นสัญญาที่
ตัวเองให้ไว้ได้ คำมั่นสัญญาที่ “ถูกทำให้เป็นเกม” อาจกระตุ้นให้ผู้คน
รักษาคำพูด พัฒนาความสัมพันธ์ และทำให้การรักษาสัญญากลายเป็น
เรื่องสนุก ผมนำแนวคิดนี้ไปพูดคุยกับเพื่อนหลายคน รวมถึงผู้ประกอบการ
ที่ผมยกย่องชื่นชม คนส่วนใหญ่ล้วนชื่นชอบแนวคิดนี้ บางคนถึงขั้นพูดคุย
กับผมหลายชั่วโมงเลยทีเดียว ความคิดเห็นของพวกเขาบอกให้รู้ว่าผม
ค้นพบอะไรบางอย่างเข้าแล้ว และทำให้ผมมั่นใจว่า *ในที่สุด!* ผมจะได้
ลองเปลี่ยนหนึ่งในแนวคิดของการเป็นผู้ประกอบการให้กลายเป็นจริงเสียที

ในวันเดียวกับที่ผมลาออก ผมเริ่มมองหาคนที่จะมาช่วยสร้าง
แอปพลิเคชันนี้ โดยเฉพาะวิศวกรซอฟต์แวร์ระดับหัวกะทิที่มีทักษะ
ในการเขียนโปรแกรม (ในโลกของบริษัทตั้งใหม่ที่เกี่ยวข้องกับซอฟต์แวร์
ผมถือเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทที่ “นอนเทค [nontech]” นั่นหมายความว่าผม
มีแนวคิดและความเชี่ยวชาญทางธุรกิจ แต่ไม่มีทักษะอันยอดเยี่ยมในการ
เขียนโปรแกรม ซึ่งจำเป็นต่อการสร้างแอปพลิเคชัน) ดังนั้น ผมจึงเริ่ม
มองหาคน ผมถามทุกคนที่รู้จักว่าพอจะแนะนำใครให้ผมได้บ้าง เมื่อถาม
คนรู้จักหมดแล้ว ผมก็เริ่มเข้าหาคนแปลกหน้าตามงานสัมมนาหรือ

แม้กระทั่งตามสนามบาสเกตบอลในท้องถิ่น เมื่อไม่มีคนให้เข้าหาแล้ว
ผมก็หันไปฟังเว็บไซต์อย่างครอกส์ลิสต์และลิงดอิน

และแล้วผมก็ได้รับผลตอบแทนจากความพยายามอย่างบ้าคลั่ง
ภายในไม่กี่สัปดาห์ผมสามารถรวบรวมทีมวิศวกรอินซาลูดาที่ประกอบ
ไปด้วยผู้คนจากหลากหลายเชื้อชาติ คนแรกคือวิก ผู้จบปริญญาโทสาขา
วิทยาการคอมพิวเตอร์ แถมได้รับข้อเสนอให้เข้าทำงานที่ไอบีเอ็ม ถ้าผม
มีความฝันเกี่ยวกับสิ่งใด วิกก็สามารถเขียนโปรแกรมให้ผมได้ คนที่สอง
คือเจิน ผู้จบปริญญาเอกสาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีความเชี่ยวชาญ
ด้านการเขียนโปรแกรม และอ่านทฤษฎีสถาปัตยกรรมซอฟต์แวร์ขั้นสูง
(advanced software architecture theory) เพื่อความเพลิดเพลิน คนที่สาม
คือแบรนดอนที่อาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์และเคยเป็นแฮกเกอร์ สมัยมัธยมปลาย
เขาหาเงินด้วยการขายซอฟต์แวร์เกี่ยวกับการแฮกที่เขาเขียนขึ้นเอง ต่อมา
เขาเลิกเรียนมหาวิทยาลัยกลางคันหลังจากบริษัทสร้างแอปพลิเคชันที่เขา
ก่อตั้งขึ้นประสบความสำเร็จมากพอที่จะทำให้เขาหาเลี้ยงตัวเองได้ ส่วน
คนสุดท้ายคือวิเจย์ เขาเป็นวิศวกรในประเทศอินเดียและเป็นอดีตเพื่อน
ร่วมงานของผม เราไม่เคยเจอกันแบบตัวเป็น ๆ แต่ผมรู้ว่าเขาเป็นคน
ทำงานหนักและเชี่ยวชาญด้านการเขียนโปรแกรม

ผมภูมิใจในทีมของตัวเองมาก แถมยังรู้สึกเป็นเกียรติที่พวกเขาเชื่อ
ในวิสัยทัศน์ของผมและเต็มใจจะลงเรือลำเดียวกัน ไม่นานหลังจากจ้าง
พวกเขา ผมก็เช่าพื้นที่ทำงานร่วมกันในย่านใจกลางเมืองออกสตินซึ่งออกแบบ
มาเพื่อผู้ประกอบการโดยเฉพาะ จากนั้นเราก็กเริ่มลงมือทำงาน การสร้าง
แอปพลิเคชันและสร้างธุรกิจถือเป็นเรื่องยาก มีความซับซ้อน และจำเป็น
ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำติดต่อกันหลายสัปดาห์ แต่ผมก็สนุกกับมันมาก

ผมรู้สึกทึ่งที่สุด ๆ ที่ทีมวิศวกรผู้มากความสามารถนี้สร้างซอฟต์แวร์
ได้เร็วมาก เราเริ่มต้นด้วยการพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยปรับแก้กันอยู่ห้ารอบ
ในระยะเวลาสามเดือนเราสร้างเว็บแอปพลิเคชันและแอปพลิเคชันสำหรับ
ไอโฟน ซึ่งเรารู้สึกสนุกสนานไปกับกระบวนการต่าง ๆ และมองว่ามันคือ

สิ่งที่เรากำลังมองหา เราเริ่มทดลองใช้แอปพลิเคชันนี้กันเองก่อน และก็ต้องแปลกใจที่ความปรารถนาของเราในการรักษาคะแนนของการทำตาม คำมั่นสัญญา ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของเราได้มากแค่ไหน แน่ใจว่าเป็นเรื่องง่ายที่ผู้พัฒนาจะชอบแอปพลิเคชันที่ตัวเองเป็นคน สร้างขึ้น แต่การทำให้ผู้คนมีส่วนร่วมกับแอปพลิเคชันใหม่ ๆ (ขณะที่มี แอปพลิเคชันจำนวนมากให้เลือกในโทรศัพท์มือถือ) ถือเป็นเรื่องยากกว่า มาก ในแต่ละวันมีแอปพลิเคชันใหม่ ๆ เปิดตัวจำนวนหลายพัน และเราก็กำลังแข่งขันกับแอปพลิเคชันเหล่านั้นเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้คน ถึงอย่างนั้นเราก็มีแนวคิดที่ดีอยู่ในมือ มันอาจไม่ได้รับความนิยมในทันที แต่ผมรู้ว่ามันไปถึงจุดนั้นได้ถ้าให้เวลาสักหน่อย

ทว่าเราต้องการเงิน ตอนนั้นผมและเทรซีแต่งงานกันได้สองปีแล้ว และเราก็ออมเงินได้เยอะทีเดียว ผมนำเงินออมส่วนใหญ่มาลงทุนกับบริษัท ตั้งใหม่ เมื่อค่าใช้จ่าย (ทั้งชีวิตส่วนตัวและอาชีพการงาน) เริ่มมากขึ้น เงินก็เริ่มร่อยหรอลง ผมไม่สามารถลงทุนมากกว่านี้เพราะมันจะส่งผลกระทบต่อการเงินของผมและเทรซี โดยเฉพาะตอนที่ลูกของเราเพิ่งคลอด เทรซีให้เวลาผมหกเดือน และผมต้องแสดงให้เห็นว่าแอปพลิเคชันของเรา ได้รับความสนใจเพื่อพิสูจน์ผลลัพธ์จากการลงทุนของเรา

หลังจากผมเริ่มต้นการผจญภัยครั้งนี้มาได้สี่เดือน ก็ดูเหมือนว่า คำภาวนาของผมจะได้รับการตอบสนอง แอปพลิเคชันเกี่ยวกับการ ให้คำมั่นสัญญาของเราดึงดูดความสนใจนักลงทุนภายนอก ผมใช้เวลา หลายชั่วโมงเพื่อเตรียมตัวและเตรียมบทพูดสำหรับการนำเสนอ ส่วนทุกคน ในทีมก็ฝึกซ้อมด้วยกันซ้ำแล้วซ้ำเล่าราวกับกำลังจะไปออกรายการเรียลลิตี้ อย่าง Shark Tank การนำเสนอเป็นไปได้อย่างน้อยก็ในความคิด ของเรา หลังจากมันจบลงเราตะแมือกันเพื่อแสดงความยินดี แล้วการ รอคอยก็เริ่มต้นขึ้น นี่เป็นการรอคอยที่ทรมาณที่สุดเท่าที่ผมเคยพบเจอมา

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผมต้องสัมผัสกับประสบการณ์อันตึงเครียดในการ รอให้ผู้อื่นตัดสินใจชะตาชีวิตของตัวเอง ตอนที่ผมอายุ 15 ปี ผมต้องรอนาน

หลายสัปดาห์เพื่อให้สถานทูตสหรัฐอเมริกาในกรุงปักกิ่งตัดสินใจว่าจะอนุมัติวีซ่าให้ผมเดินทางมายังสหรัฐอเมริกาหรือไม่ (และสุดท้ายผมก็ได้วีซ่า) ตอนที่ผมอายุ 17 ปี ผมต้องรอให้มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง ตัดสินใจว่าจะมอบทุนการศึกษาให้กับผมหรือเปล่า (และสุดท้ายผมก็ได้รับทุนการศึกษา) ตอนที่ผมอายุ 25 ปี ผมต้องรอจดหมายตอบรับการเข้าเป็นนักศึกษาจากโรงเรียนธุรกิจ มหาวิทยาลัยดุก (และสุดท้ายผมก็ได้รับจดหมายดังกล่าว) ตอนที่ผมอายุ 28 ปี ผมต้องรอให้เทรซีตอบตกลงหลังจากขอเธอแต่งงานต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้นกว่า 400 คน (และนั่นเป็นการตอบตกลงที่วิเศษที่สุดในชีวิตของผม) นี่ล้วนเป็นช่วงเวลาที่ทำให้ผมวิตกกังวลสุด ๆ โดยมีการตัดสินใจที่สามารถพลิกชีวิตของผมได้อยู่ แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำไมเหมือนกันนะครับ ถ้าพูดถึงระดับของความวิตกกังวลแล้ว ช่วงเวลาเหล่านั้นเทียบไม่ติดกับการรอให้นักลงทุนตัดสินใจเลย

ผมยังเชื่อว่าตัวเองถูกลิขิตมาให้เป็นผู้ประกอบการที่ยิ่งใหญ่ แต่ผมมีเวลาเหลืออีกแค่สองเดือนที่จะรักษาความฝันนี้ไว้ และการลงทุนครั้งนี้ก็เปรียบได้กับเชือกช่วยชีวิต ผมอยากได้เงินจากนักลงทุนมากเสียจนเก็บไปฝันถึงห้าครั้งว่าพวกเขาตอบตกลง แต่แต่ละครั้งผมจะตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกที่ว่าพวกเขาตัดสินใจแล้วว่า จะลงทุน ผมจำได้ชัดเจนเลยว่าในฝันผมโทรหาภรรยาและครอบครัวเพื่อแจ้งข่าวดี

หลายวันต่อมาผมอยู่ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่อร่วมงานฉลองวันเกิดเพื่อน ๆ โทรศัพท์มือถือของผมก็สั่น มันแจ้งเตือนให้รู้ว่า มีอีเมลใหม่จากนักลงทุน มือของผมสั่นระริก และผมรู้สึกราวกับมีดวงร้ายบางอย่างเข้าครอบงำ

ผมถือโทรศัพท์มือถืออยู่นานโดยไม่เปิดอีเมลอ่าน พยายามทุกวิถีทางที่จะส่งพลังงานบวกไปยังเนื้อหาในอีเมล จากนั้นผมก็เปิดมันขึ้นมา และพบว่าอีเมลนั้นสั้นมาก นักลงทุนตอบปฏิเสธ